

Eigendom van God

De publicaties die in de Artios-reeks verschijnen, willen dienstbaar zijn aan de toerusting vanuit de Bijbel.

In 2 Timotheüs 3:17 staat dat de Schriften ons gegeven zijn 'opdat de mens Gods artios zij, tot alle goed werk geartioseerd'. Artios betekent: compleet toegerust, en zodoende berekend op zijn taak.

De mens die God dient, mag dankzij de Schriften berekend zijn op zijn of haar taak in het leven, volledig toegerust tot alle goede werken.

Redactie:

ds. J.J. ten Brinke

ds. C.H. Hogendoorn

drs. P.J. Vergunst

Voor een overzicht van de eerdere delen in deze reeks, zie pag. 162.

Eigendom van God

Onze relatie tot Israël,
toegelicht voor een jonge generatie

P.J. Vergunst (red.)

Eigendom van God
P.J. Vergunst (red.)

ISBN 978-90-8897-345-1
NUR 707
C-NUR 000

Ontwerp omslag: Corné van der Horst
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de
Herziene Statenvertaling © 2016, tenzij anders aangegeven.

© 2023 Groen, onderdeel van Jongbloed
Christelijke Media - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

www.jongbloedmedia.nl
www.uitgeverijgroen.nl

Inhoud

Ten geleide	7
1 Vreugde, én een gebroken glas	11
2 De verkiezing van Israël	23
3 Het verbond met Israël	36
4 De belofte van zegen voor de volken	45
5 In Israël ingelijfd, één groot wonder	59
6 Tot jaloersheid verwekken	70
7 Voorrang en voorrecht van Israël	81
8 Wonen in het beloofde land: gave en opgave	93
9 Israëls invloed op de kerk	105
10 Israël en Gods Koninkrijk	116
11 De toekomst van Israël	126
12 Gebed voor Israël	137
13 Een geheimenis, tot slot	148
Personalia	156
Noten	158

Ten geleide

Op 14 mei 1948 proclameerde David Ben Goerion, de nieuwe Israëlische premier, in het overvolle Tel Aviv Museum de onafhankelijkheid van de Joodse staat Israël. Na de verschrikkingen in de Tweede Wereldoorlog, de systematische vernietiging van zes miljoen Joden, kreeg Israël in Palestina een thuis. Dreiging, terreur, een oorlog met de Arabische landen lieten echter niet lang op zich wachten, nog geen 24 uur.

We verbinden dit historische feit met de profetie uit Ezechiël 28: ‘Zo zegt de Heere HEERE: Als Ik het huis van Israël bijeengebracht heb uit de volken waaronder zij verspreid zijn, en Ik door hen voor de ogen van de heidenvolken geheiligd word, dan zullen zij in hun land wonen, dat Ik Mijn dienaar Jakob gegeven heb. Zij zullen er onbezorgd wonen, huizen bouwen en wijngaarden planten.’ Zo wil God Zich voor de ogen van de volken tonen als de Heilige. Wat merken wij daarvan echter op? Zien wij in de geschiedenis van Israël, tot op de dag van vandaag, bijbelse noties ten aanzien van het Joodse volk in vervulling gaan? Als de profetie van Ezechiël op ons netvlies staat, dan is de vraag reëel in hoeverre de stichting van de staat Israël in 1948 een werk van God was.

Heel anders komen we uit, wanneer het bijbelse spreken over Israël als volk van God niet leidend is én de geschiedenis vervaagt. 75 jaar na de stichting van de staat Israël geeft onderzoek van de Amerikaanse organisatie Claims Conference de indruk dat het slecht is gesteld met de kennis van jonge Nederlanders over de Jodenvervolgning tijdens de Tweede Wereldoorlog. De onderzoekers concluderen dat ruim de helft van de Nederlandse respondenten niet precies weet dat er in de oorlog zes miljoen Joden zijn vermoord. 12 procent van de bevolking als geheel zegt dat dit aantal fors wordt overdreven of zelfs dat de Holocaust een mythe is! Onder de mensen jonger dan 40 jaar is dat volgens de onderzoekers 23 procent. Het is een schokkend feit als een land zichzelf lossnijdt van zijn geschiedenis.

De huidige generatie christelijke jongeren in ons land ervaart minder verbondenheid met Israël dan hun ouders. Het is een schokkende constatering als de kerk losraakt van de wortels van het christelijk geloof. Om deze reden luidt de ondertitel van *Eigendom van God* 'Onze relatie tot Israël, toegelicht voor een nieuwe generatie'. In Nederland klinkt nu het pleidooi voor Holocaust-educatie. In de kerk moet het verlangen blijven om catechese te geven ten aanzien van Israël als eigendom van God. Daaraan wil deze uitgave dienstbaar zijn.

In dit boek willen we helder, open en onbevangen de bijbel-theologische lijn ten aanzien van de plaats van Israël (voor een jongere generatie) benoemen. Bij elk thema krijgt de bijbel-theologische onderbouwing een zwaar accent. Nogal eens begint een hoofdstukje daarom met een bijbelstudie vanuit een

passend schriftgedeelte. Gespreksvragen bij elk hoofdstukje maken dit boekje geschikt voor gebruik in een gesprekskring. Omdat elke auteur een deelthema behandelt, ziet de redactie enige overlap als een teken van het bijeenhoren van deze aspecten.

‘Ik zal zegenen wie u zegenen’, zegt de HEERE tegen Abram (Gen. 12:3), de aartsvader van Israël. We hebben het volk van de Joden lief, omdat zij het bewijs van Gods genadige verkiezing en onverbreekelijke trouw zijn. Hij zal Zijn volk niet verstoten en bij de keus die Hij deed, past geen berouw. God heeft Zich over Israël ontfermd en daarin ligt het teken dat Zijn Naam over de hele aarde verkondigd zou worden (Rom. 9:17).

Apeldoorn, februari 2023

P.J. Vergunst

Vreugde, én een gebroken glas

1

Door P.J. Vergunst

Het levensverhaal van Asaf Pelled

Asaf Pelled is een Jood en hij belijdt Jezus als Messias. Het maakt dat we in het eerste hoofdstuk in dit boekje naar hem luisteren. Dat is de positie die de kerk past, als ze nadenkt over haar relatie tot Israël; onder meer luisteren en dienen. Want voor het Joodse volk geldt de aanneming tot kinderen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften – die lange zin uit Romeinen 9, waarbij Paulus bijna over zijn eigen woorden struikelt. Als de zaligheid uit de Joden is, dan zijn christenen mede-erfgenamen, huisgenoten. ‘Heb geen hoge dunk van uzelf’, deze bijbelse waarschuwing neem ik ter harte als ik nadenk over Gods weg met Israël. In de ontmoeting met Asaf leer ik van zijn levensverhaal. ‘Het messiasschap van Jezus spreekt me voortdurend aan en daarin vooral Zijn vereenzelviging met Zijn volk, met Zijn volk(en). Ja, meervoud, want ik behoor als gelovige tot Zijn kudde én als Jood tot het etnische volk Israël, dat Zijn volk is. In beide

werelden ervaar ik Zijn vereenzelving met ons. Beide zijn een bijbels gegeven. Als Jood zie ik hoe Jezus de weg is doorgegaan die wij als volk ook moesten doorgaan. Juist omdat ik de diepten van lijden zie die wij doormaakten, is het troostrijk dat Hij die diepten ook inging. Hij heeft die weg geheiligd, om ons te redden, om onze geschiedenis te herstellen, al ligt de vervulling van heiliging, redding en herstel nog in de toekomst.’

Messiaanse Joden die in Israël in een Joodse cultuur leven, pendelen als het ware voortdurend heen en weer tussen de Joodse en de christelijke traditie. In ons land is de Joodse gemeenschap door de verschrikking van de Holocaust klein geworden en is het zwaar om als Jood die Jezus belijdt, deel uit te maken van de christelijke kerk. Mensen bij jou in de kerkbank hebben daar geen idee van. Wie begrijpt jouw identiteit? Wie erkent dat de geschiedenis van Israël ook jouw geschiedenis is? Wie voelt nu mee met de blijvende pijn over de Shoah, de systematische vervolging en vernietiging door de nazi's in de laatste wereldoorlog? Wie begrijpt binnen de christelijke gemeente dat het Jood-zijn niet opgehouden is toen je Jezus als jouw Messias ging zien? Ik denk aan wat ds. Israël Tabaksblatt (1902-1992) schreef over het moment dat hij als orthodoxe Jood Jezus erkende als Messias: ‘Mijn leven is rijker geworden sinds ik Jezus van Nazareth heb leren kennen. Mijn Jood-zijn heeft een zin gekregen: ik heb de roeping van mijn volk beter leren verstaan.’

Deze vragen en deze woorden heb ik in gedachten als ik in Ede een lange morgen spreek met Asaf Pelled. Zijn levensverhaal als een spiegel voor mij.

De Holocaust verzwegen

Asaf is geboren in 1980, in een kibboets. Het was een collectieve landbouwnederzetting in de Negev, het zuiden van Israël, een Asjkenazische kibboets waar de meerderheid van de inwoners uit Duitsland en Europa kwam, de voormalige Sovjet-Unie. Zijn jeugdijaren speelden zich af onder de schaduw van de Holocaust en de stichting van de staat Israël. 'Vrijwel achter elke voordeur leefde een verhaal over de vernietiging in de kampen, in Auschwitz. Ja, ook in onze familie.

In mijn familie was er een zwijgen over deze belangrijke episode in ons bestaan. Mijn voorgeslacht komt uit Oekraïne en Moldavië, Joden die door kogels en verhongering om het leven gebracht zijn. Het was moeilijk om het

immense leed van de Holocaust en de vreugde vanwege de stichting van de staat Israël te harmoniseren. Men dacht: als we als diasporale Joden naar ons thuisland komen, moeten we het verleden achter ons laten, zodat we niet alleen een Joodse staat kunnen stichten, maar ook een nieuwe Jood: de fiere Jood, die rechtop staat, die krachtig is en trots op zijn Jood-zijn. De Holocaust hoort daar niet bij, de vervolging en het altijd bang zijn. Met geen woord werd er daarom gerept over wat onze familie overkomen is. Totdat mijn grootouders overleden, wist

Asaf Pelled: 'Jezus was een rabbi, een leraar, een leider, maar ik ontdekte dat Hij allereerst kwam om mensen te redden.'

mijn vader niet dat er van ons iemand in de Holocaust omgekomen is. Zijn ouders hadden hem dat niet verteld, ze behoorden zelf tot de weinigen uit onze familie die overleefden. Dat vormt je.

Er waren in mijn jeugd veel Holocaust-overlevenden in de kibboets, mensen met een serienummer op hun arm, mensen met wie het mentaal niet goed ging en over wie allerlei geruchten gingen. Tegelijk was het realiteit dat ik geboren ben in de staat Israël. Wij waren sterk, trots, fier. In Nederland kom ik vaak die angst onder Joden wel tegen, mensen die voortdurend omkijken of iemand hen volgt.

Joden hebben een sterk collectief besef. Zowel bij het orthodoxe jodendom als bij volgelingen van Jezus kom ik het besef tegen dat we aan de voet van een berg, de Sinai, een volk geworden zijn. We werden een volk, toen God tot ons sprak. Onze persoonlijke geschiedenis is minder belangrijk.’

Ontnuchterd jodendom

‘Mijn grootouders kwamen in de jaren dertig als pioniers naar Palestina, om de woestijn tot bloei te brengen. Ze zagen de primitieve staat van het land. Seculiere, zionistische motieven hadden ze. Afkomstig uit religieuze gezinnen, welgestelde families, namen ze daar in Israël afstand van. Mijn vader is er na de oorlog geboren, mijn moeder is een Nederlandse die in de jaren zeventig naar Israël ging en later in praktisch opzicht het Joodse denken en leven omarmde.

De geestelijke sfeer in mijn ouderlijk huis was sterk beïnvloed door post-Holocaust jodendom. We groeiden op in een socialistisch klimaat – de kibboets – waarbij helder was dat

er na Auschwitz geen sprake meer kon zijn van een alwetende, goede God. Het was een ontнуuchterd jodendom, waarin wel vastgehouden werd aan het zionisme, aan ons recht van bestaan in het land Israël, aan het vieren van de feesten, zij het op onze seculiere manier. Premier Yitzhak Rabin en anderen die het spoor volgden van onze eerste premier Ben Goerion, waren de leidende figuren, maar zeker ook nog linksere politici, iemand als Uri Avnery, de politieke activist van “Vrede nu”.

Waardering voor Jezus

‘Ik ging in mijn tienerjaren nadenken over de grote vragen van het leven: ‘Waarom ben ik op aarde?’ Ik had ook Joodsgerelateerde vragen: ‘Wat is onze plek op aarde, waarom vinden we onderling en met buurvölker geen vrede?’ Ik zocht mijn antwoorden in het seculiere, humanistische zionisme, maar dat stelde teleur. Later kwam ik bij new age, yoga en reiki. Intuïtief voelde ik dat ik hier evenmin antwoord zou krijgen. Aanraking met het orthodoxe judaïsme volgde daarna: ik ontdekte dat het ging om filosofie en menselijk handelen. Wij doen dit en dat, maar God is niet prominent aanwezig in het wereldbeeld. Het was, eenvoudig gezegd, meer de mening van rabbijn A en de reactie van rabbijn B erop.

Rond die tijd vond ik thuis een Nieuwe Testament, dat mijn ouders ooit kregen van een buitenlandse, christelijke vrijwilliger in de kibboets. Dit boek lag slechts stof te verzamelen ... Het was niet zo dat de schellen me ineens van de ogen vielen, maar wel kreeg ik – populair gezegd – ‘iets met Jezus’. Zijn persoon sprong van de bladzijden van het Nieuwe Testament! Ik kreeg grote waardering voor Hem, werd geïntrigeerd. Ik begreep niet